

***Biskop Herborg Finnset. 18.s i treenighetstiden. Matteus 8, 5-13.
Røyrvik kirke. Visitasgudstjeneste***

Jesus gikk ned fra fjellet. Han var på tur inn i byen han holdt til i. Kapernaum. Der var han ofte. Vi tror at han bodde der som voksen. Det var ikke en veldig stor by: kanskje 12-1500 innbyggere, men der den lå i nordvest av Genesaretsjøen hadde den ei strategisk plassering. Her kom han, og antakelig mange folk sammen med ham.

Og så blir han stoppa av denne offiseren. Kanskje hadde de med de breieste ryggene forsøkt å stoppe *ham*. En romersk offiser, en centurion – han hadde altså 100 soldater under seg. Han hadde nok folk under våpen til å utgjøre en trussel for hele den lille byen. Han hadde *makt*. Men her står han – som heilt sikkert hadde en annen religion og ikke var stuerein for de som gikk i synagogen i Kapernaum - og ber denne profeten og gudsmannen fra Nasaret om hjelp. Han ber pent, han bønnfaller om hjelp. Ikke for seg selv, ikke for familien en gang – men for en tjener – en slave. I ei tid da slaver blei sett på som vandrende verktøy. Han *er* overmakta. Men nå er han maktesløs overfor sykdommen som de ikke kan kurere. Han er en fremmed – en på yttersida av det jødiske samfunnet. Han skal egentlig ikke være der. Men Jesus går *ikke* forbi.

Blei Jesus skikkelig overraska ? Fortellinga vi leste, kan tyde på det. Tenk at han ville be om hjelp for denne lille tjeneren sin. En guttunge. Og tenk at han kom til Jesus – og sa: du treng ikkje engang komme til meg, eg trur at du kan hjelpe oss også uten .

Jesus undrer seg over denne offiseren sin tro. Han bryr seg ikkje om at han er en fiende, at han er utlending, at han har feil religion, han ser rett gjennom de ytre tingene som vi fort henger oss opp i – og ser *troa* hos han som kommer og ber Jesus om hjelp.

Jesus lar seg ikke stoppe av barrierene som ble satt opp. Han ser hjertet og tanken som ønsker kontakt – og agerer på det. Han forankrer seg i det som møter ham – ikke i det de andre ser. Jesus ser på det som bor i hjertet.

Å være utenfor er aldri enkelt. Å være fremmed eller annerledes har ofte vært noe vi har brukt for å skyve andre fra oss. Men Jesus handler annerledes. Han bryter ned de stengslene som vi mennesker setter opp for hverandre. Han ser *mennesket* – og han ser troa som bor i hjertet og tanken. Han hører den vesle, tynne bønna. Den er mer enn nok.

Det som er så fint med Bibelens fortellinger og som er så fint med fortellinga om Jesus, er at fortellingene om det som hendte den gangen, ikke stopper der. De rommer en virkelighet som ikke lar seg stoppe av tida og rommet : De er som ringer i vann, heilt til oss. Til vår tid og vår situasjon. Den levende Gud er ikke pakket inn og hermetisert i Palestina i en tredveårsperiode for 2000 år siden. Gud er virksom og i sving *nå*.

Gjennom Jesus sitt komme til jorda, til sin skapning, brøt Gud overflata og steg synlig inn i vår verden, som Jesus Kristus. Slik Johannes sier det: Sønnen har vist oss hvem Gud er.

De som var sammen med ham, husket og fortalte. Ei hel kirke steg fram. Og hverken ordene eller Gud er bundet til *ei* tid. Guds ord er et *skapende* ord : Den evige Gud er sammen med oss – nå. Den levende Gud er en kraft som kan skape forandring og ny mening også i våre liv – nå. Jesus ser oss – hører våre rop og ser vår tro. Han kommer til oss med oppreisning og nytt liv der det var dødt, lys i mørket, håp i håpløsheten. Kjærlighetens kraft er alltid sterkere.

Også offiserens ord lever; denne fremmede som kom, ydmykt, og spurte Jesus om hjelp. I den katolske messen er offiserens bønn «*jeg er ikke verdig at du går inn under mitt tak, men si bare ett ord, så blir min sjel helbredet*» menighetens svar i nattverdilturgien før utdelinga av nattverden. Slik blir hans bønn gjentatt igjen og igjen av millioner av

mennesker over hele jorda, hele tida. Hans ord blir aldri glemmt, og er ei bønn som kontinuerlig blir oppfylt.

Det er et himmelsk frampeikt over Jesus sitt utbrudd. I Matteusevangeliet er denne offiseren den første vi treffer på som ikke er jøde, som oppsøker den voksne Jesus. Som kommer på eget initiativ, - og som får Jesus til å utbryte det som rammer inn oss og vårt nattverdfellesskap, som rommer alle troende i alle verdenshjørner, og som også strekker seg ut over tida og inn i evigheten: det skal komme folk fra øst og fra vest – altså fra overalt – og sitte til bords – være med på festen i Guds rike – i et fellesskap som strekker seg ut over tidas og rommets begrensninger.

Si bare ett ord. Ordet som har kraft i seg. Jesus sine ord. Som kan gjøre under på nytt.

Fortellingene om Jesus som helbredet syke er for oss først og fremst fortellinger om at Jesus gjorde ting som bare Gud kunne gjøre. På denne måten sier Jesus – gjennom sine handlinger – hvem han er. Slik kunne hans samtidige forstå og fatte en flik av hvem han er.

«si bare et ord» - det ene ordet finner et svar i troen.

Troen aldri et begrep, den er alltid en hendelse, noe som *skjer*. Jesus oppfordrer folk til å tro, - eller de kommer til tro. Det skjer noe med menneskene, et tegn, en handling som peker mot noe *mer*. En prosess, noe dynamisk. En bevegelse.

Troen er ikke en *ting*, eller et teoretisk begrep. Tro er noe som skjer, noe som hender inne i oss, og som kan sette oss i bevegelse, både inni oss og utvendig.

Troen er noe som oppstår i oss, og som vi ofte ikke fatter før etterpå. Kanskje må vi tenke: Var det *da* det begynte? - eller var det den gangen? Det første som skjer er at Jesus skaper en bevegelse i oss – da og nå.

Han er det første - Han er Den Første. Jesus er Guds-åpenbareren som er kommet til oss. Som oss- og som noe Helt Annet. Sann Gud og Sant Menneske. Han som er den første og den siste.

Jesus er den første beveger, troens beveger- - og han skal bli Den Siste, som fullender alt.